POLNER ZOLTÁN

SZÁNTÓ KOVÁCS JÁNOS

Hogyan lehettél kegyetlen hozzájuk, hazám:
de hazájuk voltál-e másra, mint nyomorra?!
Veretted őket sortüzekkel
aláztad őket pusztulással,
míg véres tüzeket nem köptek a porba.

Toronylik a gyász
arcuk mögött, de hol
van már az arcuk? Hajlott
asszonyaik is a föld alá
bújtak. Esendő
csecsemőiket elcsépelte
a tél. Némák. Szótlanok. Nagy
eres kezük, mint
csorbult szerszám hever előttük.

Hallgatag határ.
A kastélyok, ezek
a pórázra fogott vad
vérebek régen szétszaggatták
a rozmaringos
mezőket és őrzik a földek
hatalmas rezervátumait.
Hová fusson el,
aki megérti szegénységét.

Torkából kibuggyan a sűrű, sötét harag,
menne a vizekkel, ám elfutnak előle:
menne jajgató évszakokkal
torlódó, gazos temetőkkel,
hogy belezabálhasson végül a földbe.

Ti zúgolódó, konok
névtelenek együtt:
öklömnyi-vércsomós
visszeres lábak, gőzölgő, rossz
hátak, szikkadt mellkasok.
Ti megszakadt, csatakos
muraközi lovak.
Hát ti csak azért
voltatok, azért kellettetek,

hogy belegázoljatok
sárba és mocsokba,
hogy térdig járjatok
a talajvíz-Magyarországban,
hogy kubikra menjetek
a kapitalizmusnak
és felforduljatok?!

Tele van a világ
széthagyott, igaz szavatokkal!

Titeket szólítalak. Érted kiáltozom
te perbefogott, haragos szavú summás: Szántó
Kovács János, te fenyegető,
te bizakodó-türelmetlen
örökös napszámos, te jövőbe látó.

És mentek veled
a szétrágott gyomrok,
a férges lombú tüdők
mentek az otthontalan arcok
az országutak
visszhangos börtönfolyosóin,
az esők vasrácsa mögött
vonultak veled:
ment munkát keresni az ország!

TŰZES KERESZT

Bizony mondom eljött volna az angyal
vérrel jelölni a házat, tüzes kereszttel
a tetőt, lángcsóvával minden pajtát.

És felfalták a földeket a földek,
az öregeket az inat szaggató dűlők
s az utakat csak a temetőig

taposták ki. Egymás karjába lökte
a rokonokat a vérfertőző szegénység:
menjenek most már isten hírével,

hogy kenyér is kerüljön az asztalra.
Fuldokló, vad nászok. A korhadt szekrényekben
örökké könnyeznek a gyöngykoszorúk.

És a faluk anyaszült bolondjai
hunyorgón motyognak az esti harangszóra
a csalános, pocsolyás árokparton.

Te tiszta tekintetű, szép emberi
felszabadulás: arcokat simogató szél,
fájó sorsokat verő nyári zápor!

Itt állnak előtted az ősi falvak.
Itt állnak talpig napsütésben s az egymásba
torkolló utak is benépesülnek.

Bizony mondom eljött volna az angyal
vérrel jelölni a házat, tüzes kereszttel
a tetőt, lángcsóvával minden pajtát.